

Pauline Bennett Thorups tale "Hvor mange slag skal jeg tag', for at blive en del af jer en dag?" ved Talefest Øst

Taler

Pauline Bennett Thorup
Elev på Virum Gymnasium

Dato

19. april 2024

Sted

Gentofte Hovedbibliotek

Da min far var 12 år, blev han banket og slået ned efter han som mørk dreng havde vundet i en dansekonkurrence.

Prisen for det blev hans to fortænder.

Forstil jer, hvor tit i tager ud med venner, og nyder det sociale sammenværd over et spil kort og en øl.

Prøv nu, at forestille jer ikke at kunne komme ind grundet noget der er uforskyldt og ude af dine hænder.

Overvej at blive nægtet indgang grundet dine tætte krøller, dine mørke øjne og pigmentet i din hud.

For hver gang [I] bliver accepteret, blev min far udskammet og benægtet.

Det skal siges at grundet min fars opråb, blev han på en god dag lukket ind.

Dog uden mulighed for at blive betjent, for at købe vådt og tørt og få tøj i garderoben.

Disse forestillinger var en general realitet, der markerede hans ungdom.

Ja, det tog ham mange slag for at blive accepteret som et menneske og for det menneske han er i dag.

Min far var den dreng, der mistede dele af oplevelsen af at være ung.

For når vennerne ledte efter id og en vej til at komme ind, vidste han at han skulle søge det næste tog hjem.

Følelsen af ikke at have samme rettigheder og til sidst troen på aldrig at kunne få eller opnå alle de rettigheder som vi kender til i dag, var en følelse min far fra barnsben var opvokset med.

Han er opvokset i troen på at helt basale og humane rettigheder var gældende, for dig og for mig, dog ikke for ham.

Hvad der var, hvad jeg så, blev for 8-årige jeg en daglig norm. Det er hårdt at se sin far løbe efter bussen hver eneste morgen. Når man ser den ene person løbe efter bussen, tænker man ”godt det ikk’ er mig”. Jeg var selv for ung, til at kende den bagvedliggende historie bag løbeturen. Jeg troede dengang at skylden lå på ingen andre end ham selv, på os som alt for ofte satte ham af for sent. Men som jeg blev ældre, tegnede der sig et andet billede. Jeg forstod da, at min far aldrig kom for sent til bussen.

Og jeg forstår nu hvad jeg ikke forstod dengang.

Min far skulle ikke stå tidligere op, for han fik aldrig muligheden for at sætte sine fødder ind i bussen.

Min far levede med et mærke i sit ungdomsliv psykisk, fysisk og social isolation fra omverden, skyld og skam over, hvad andre forudsagde og tillod at være normen.

Jeg forstod ikke da jeg var 11 år gammel, at årsagen til min familie og jeg blev nægtet adgang til den lokale legeplads i Sorgenfri var fordi vi ikke havde samme hvide udstråling som andre voksne og børn.

Det var nok første gang jeg blev mærket og jeg mærkede det.

Det var første gang jeg husker at blive anset for alt andet end et menneske.

Når jeg tænker tilbage nu, forstår jeg, hvad jeg ikke forstod dengang, hvorfor min farfar eller far i mange situationer aldrig stod op.

Men jeg forstår det nu.

At vi alle er fra tre forskellige generationer, der delte samme oplevelser, men ikke samme muligheder!

Min farfar og far levede ikke med sociale medier og muligheden for at tale.

De levede ikke i den tid der former vores omverden i dag.

De levede med spyt og slag, spark og hårde udta[l]elser.

Måden at begå sig i verden for dem var at hold hoved nede og forholde sig passiv, selvom man blev anset som en offentlig boksepude snarer end et menneske.

Det påvirker den lille pige at blive nægtet at lege på en legeplads grundet udseende, det påvirker den lille dreng, at blive slået på fordi han har anden etnicitet. Det påvirker en farfar, en far, en mor, en bror, ikke at kunne gøre andet end at være der til at stoppe blødningen fra de sår som i generationer

følges. Så hvornår, hvornår anerkender vi at der er racisme, også i Danmark.

Jeg står som et nyt led, en ny generation med flere muligheder end dem der stod før mig, i en verden, hvor den racisme der sås engang ses i mindre grad, i Danmark i dag, men stadigvæk ser dagens lys.

Nu om dage, lever vi i en verden, hvor konceptet af krænkelse ses mere og mere, og jeg anerkender, at det er svært at vide hvor grænsen mellem interesse og skepticisme er. "Hvor er du fra?" og "Hvor kommer du rigtig fra?"

Jeg håber og jeg drømmer at når dine børn, når mine, når vores børn bliver 12 år gamle, at de aldrig kommer til at opleve og mærke de mærker som går igennem generationer som psykiske og fysiske smerter. Jeg drømmer om, at mine børn bliver dømt, ikke for pigmentet i deres hud, men for indholdet af deres karakter.

Så lad ikke dine, mine eller vores børn lide samme slag for at blive accepteret, som et menneske og for det menneske de bliver en dag.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

Relateret

Agnes Nimb Lassens tale "Jeg er her også" ved Talefest Øst
19. april 2024

Aya Mouchkirs tale "En sky af drømme i Gaza" ved Talefest Øst

19. april 2024

Duaa Binte Adnan Hussains tale "Mindre skærm, mere nærvær" ved Talefest Øst
19. april 2024

Lukas Flintholm Larsens tale "Psykologhjælp" ved Talefest Øst
19. april 2024

Malthe de Leschzky Kofoed Caspersens tale "Finanslov til gratis tandpleje for alle" ved Talefest Øst
19. april 2024

Mehmet Muhammed Demirs tale "Mandlige forbilleder" ved Talefest Øst
19. april 2024

Noah Lehrmanns tale "Husk livet uden for telefonen" ved Talefest Øst
19. april 2024

Theodor Asmussens tale "Fisk er forskellige" ved Talefest Øst
19. april 2024

Liv Hammels tale "Piger og sport" ved Talefest Øst
19. april 2024

Valdemar Hólm Ravn Andersens tale "Anderkendelse af min identitet" ved Talefest Øst
19. april 2024

Anna Baltzer Roses tale "Vælg, hvor du vil fejle" ved Talefest Øst
19. april 2024

Alberte Sofia Krogh Hansens tale "Skal kvinder betale for at være kvinder?" ved Talefest Øst
19. april 2024

Fria Tara Johansens tale "Han Gør Det Fordi Han Kan Lide Dig" ved Talefest Øst
19. april 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pauline-bennett-thorups-tale-hvor-mange-slag-skal-jeg-tag-for-at-blive-en-del-af-jer-en-dag-ved-talefest-ost>